

Full diocesà

22 de juliol del 2018

p4 – Ruta prèvia de les Catecolònies del bisbat

p6 – Nou equip de formadors del SMI

Cantant a Déu amb veu d'infant

El Congrés Internacional de Pueri Cantores («nens cantaires», en llatí), organitzat aquest any a Barcelona per la Federació Catalana de Pueri Cantores, va arrencar el dimecres 11 de juliol amb un acte inaugural obert al públic a la Font Màgica de Montjuïc.

El congrés, que es va celebrar fins diumenge passat, és una celebració cultural mundial que va reunir 4.000 nens cantaires de més de cent nacionalitats (residents a Alemanya, Àustria, Bèlgica, Canadà, Espanya, França, Itàlia, Lituània, Polònia, Suècia i EUA), a més de 45 sacerdots de tot el món i un bisbe del Canadà.

Barcelona va acollir l'any 1998 el congrés i ara, al cap de vint anys, torna a ser la seu d'aquesta 42ª edició.

Durant cinc dies s'han celebrat concerts en diferents esglésies i actes en punts emblemàtics de la ciutat.

També es dugué a terme una oració per la pau a Montserrat. El cap de setmana el punt neuràlgic del congrés fou la Sagrada Família, on se celebrà un concert i una missa de clausura.

El congrés ha acollit nens i joves que es reuneixen per cantar i portar així la pau al món, però pretén transmetre que, tot i que les corals tenen funció litúrgica, formar part d'una d'elles també implica socialitzar-se i fer pedagogia musical. Treball en equip, reforçar els valors de la responsabilitat i descobrir les capacitats pròpies són alguns dels beneficis de formar part d'una coral.

«La sang del Crist us ha apropat. Ell és la nostra pau»

Diumenge XVI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Jeremies

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."» (23,1-6)

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
(Salm 22)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses, però ara la sang del Crist us ha apropat. Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort a la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliat tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.
(2,13-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica.» Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni per menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

«Quan Jesús desembarcà veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament»

Descansar en la pau del bon pastor

Jean Hakolimana, prev.

Les lectures d'aquest diumenge s'uneixen per donar a aquestes vacances un to de pau. L'evangeli convida a «reposar una mica»; el salm ens anima a no tenir por de res tenint Déu a vora nostra, cosa que era anunciada des de la primera lectura. Tot això seria impossible si hi faltés l'acció de Déu que fa de nosaltres un sol poble (2a lectura). Tantes coses són capaces de separar els homes els uns dels altres. Entre elles, la injustícia i la por, és clar, però també la simple diferència. ¿Com acostar-me a l'altre, aquell que no s'assembla a mi, del qual desconec la cultura, llengua o religió? ¿Com acostar-se a aquells que semblen tan llunyans i descobrir el que ens uneix més enllà del que ens separa?

El període estival, fent-nos abandonar els nostres hàbits, pot ser un moment favorable per a recórrer camins diferents dels que freqüentem habitualment. Som cridats a anar a l'encontre dels altres perquè, segons la paraula de Déu, el cristià està més ben preparat per a l'obertura. Per aquest motiu s'espera d'ell que sigui acollidor i dialogant. El cristià està dotat perquè el seu Senyor, Crist, és la pau. La pau que nostre Senyor anuncia està segellada en la seva carn, i d'aquesta carn en formem part. Ser deixeble de Jesucrist vol dir ser instrument de pau. La pau és amb nosaltres i en nosaltres. És la nostra possessió més preciosa, la que no es pot conservar per a un mateix, la que ens enriqueix quan es comparteix, se sembra amb alegria i generositat. Amb Crist, estem disposats a percebre la diferència ja no com un obstacle per a la convivència, sinó com una oportunitat per a construir la pau.

La imatge

Un port, sempre un lloc de màxima concurrència. Per una cosa o altra tothom s'hi arriba: pel comerç, pels viatges, per posar-se en contacte amb el món.

Per això avui Jesús duu els deixebles a un lloc tranquil per parlar de la tasca o trobar espai per al descans, per convida, com potser ens passa aquests dies, que afeblim l'activitat i els horaris i donem lloc al lleure i a la formació.

Jesús predicant al port (1598). J. Brueghel

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

23 dilluns

—Santa Brígida, (1302-1373)
—Sant Cassià, abat(c.360-c.433)
—Sant Apol·linar, bisbe i màrtir (s.II)
Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

24 dimarts

—Santa Cristina, verge i màrtir (*300)
—Sant Xarbel Makluf, (1828-1898)
Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 84 /
Mateu 12,46-50

25 dimecres

—Sant Jaume, apòstol (*44)
Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2; / Salm 66
/ 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20.20-28

26 dijous

—Sant Joaquim i santa Anna
Jeremies 2,1-3.7-8.12-13 / Salm 35
/ Mateu 13,10-17

27 divendres

—Sant Cugat, màrtir(*304)
—Santa Natàlia, màrtir (825-852)
Jeremies 3,14-17 / Salm Jeremies
31,10.11-12ab.13. / Mateu 13,18-23

28 dissabte

—Santa Caterina Tomàs, (1533-1574)
—Sant Víctor, papa. (s.II)
—Sants Nazari i Cels, màrtirs
Jeremies 7,1-11 / Salm 83 /
Mateu 13,24-30

29 diumenge XVII de durant l'any / Cicle B

—Santa Marta, verge
—Sant Urbà, papa (1040-1099)
—Sant Constantí, bisbe
2 Reis 4,42-44 / Salm 144 / Efesis
4,1-6./ Joan 6,1-15

Trobada evangelitzadora, a Castelló

M. Teresa Fontanet – Cervera

Dels dies 28 de juny a l'1 de juliol va tenir lloc al Seminari Mater Dei de Castelló la segona edició de la trobada «Sumérgete», organitzada des d'Alpha España, adreçada a les parròquies, comunitats i equips de persones (religioses o laiques) que estan treballant actualment en l'evangelització en les seves comunitats.

Des del nostre bisbat, i a través de la delegada de Nova Evangelització i membre de l'equip d'Alpha España, Sra. Teresa Valero, es va organitzar l'assistència d'un grup de persones a aquesta trobada nacional amb l'únic objectiu de

compartir i posar en pràctica les vivències i experiències provinents d'aquesta realitat evangelitzadora que neix a partir de les trobades Alpha.

Aquestes segones jornades d'enguany es van articular a través de l'oració, l'ensenyament, els tallers i la intercessió (guarició pràctica), i van tenir com a centre perfecte de lloança diària, l'eucaristia. Durant aquests dies de convivència, unes tres-centes persones van experimentar la immersió en la pràctica de l'experiència de Déu a través de l'Esperit Sant, gràcies a l'ajuda de diferents ponents i «mestres» de tallers.

Ruta prèvia de les Catecolònies del bisbat

Els infants de 6è de primària a 2n d'ESO que participen en les Catecolònies del bisbat van fer, com cada any, una ruta prèvia del 4 al 8 de juliol.

Així, doncs, el dimecres dia 4 van començar aquesta ruta a la Riba, anant amb tren. Durant aquests dies van fer nit en diferents pobles de les muntanyes de Prades: Mont-ral, Capafonts, Prades i Vilanova de Prades. Enmig de la travessa van poder jugar, viure i celebrar la fe cristiana i, sobretot, contemplar la natura tot gaudint-ne.

El dia 8 de juliol al matí van arribar a la casa de colònies de Cal Gort de la Pobla de Cérvoles, per continuar allí tota una setmana de Catecolònies compartides amb els altres nens i nenes, des de 2n de primària fins a 2n d'ESO.

Informa: Mn. Abel Trulls

Festes del Carme 2018 a Tàrrega

Josep Castellà

La Novena a la Mare del Déu del Carme va donar inici, el dissabte 7 de juliol, a les Festes del Carme de Tàrrega, enguany presidides i predicades pel P. Lluís Romagosa, carmelita del santuari de Santa Teresina de Lleida, participant en les eucaristies i pregàries membres de la Fraternitat Amics del Carme i grups parroquials, amb notable presència de devots. En les ofrenes del primer dia, la Fraternitat féu donació d'un nou penó carmelita i un llibre resumint les activitats des que fou fundada el 31 de juliol del 2012. Dins els actes populars, des del 7 fins al 13 de juliol, va tenir lloc també el XXV Cicle de Concerts Mare de Déu del Carme.

Un dels actes que es van fer, concretament el dia 10 de juliol, fou la celebració de la Festa de Sant Cristòfol, patró dels conductors. Al santuari dels Beats Màrtirs Carmelites se celebrà una eucaristia presidida pel carmelita P. Manel Bonilla, prior del Carme de Tàrrega. Al final es féu la veneració de la relíquia de sant Cristòfol i també es procedí a beneir les medalles del sant, les quals després foren repartides entre tots aquells que acudiren a l'acte de benedicció dels seus vehicles. Al capvespre, un cop acabada la tradicional novena i missa, es procedí novament al repartiment de les medalles i la corresponent benedicció dels vehicles.

Excursió del grup de catequistes de Navàs

El dimecres dia 4 de juliol el grup de catequistes de la parròquia de la Sagrada Família de Navàs, juntament amb Mn. Antoni Quesada i Mn. Tomàs Calvo, va fer l'excursió de fi de curs.

Enguany es traslladaren cap a la Conca de Barberà, on van visitar el monestir de Poblet i el de Santes Creus, a més a més de fer parada a Montblanc per dinar-hi i fer-hi un tomb.

A Poblet van gaudir d'una visita guiada al monestir i a Santes Creus van veure un audiovisual interactiu i van visitar també els claustres, l'església i les dependències del monestir mentre escoltaven les explicacions de l'audioguia.

La jornada va ser molt profitosa i enriquidora.

Informa: Montserrat Coll

Nou equip de formadors del Seminari Major Interdiocesà

S'hi formen els seminaristes de Vic i Solsona, entre altres diòcesis

L'arquebisbe metropolità de Tarragona i els bisbes de les sis diòcesis sufragànies de la Província Eclesiàstica Tarraconense (que comprèn les diòcesis de Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic) han nomenat per tres anys el nou Equip de Formadors del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, que estarà format per Mn. Javier Vilanova Pellisa, com a rector, Mn. Gabriel Casanovas Vila, com a vice-rector, i Mn. Jaume Gené Nolla, com a director espiritual.

Mn. Javier Vilanova Pellisa (la Fatarella, Tarragona, 1973) és prevere del bisbat de Tortosa des de 1998, rector del Seminari Diocesà de Tortosa, delegat diocesà de Catequesi i de Pastoral Vocacional, membre del Consell Presbiteral i rector de les parròquies d'Alfara de Carles i del Sagrat Cor de Jesús de la Raval de Cristo (Roquetes). Des de feia dos anys era el director espiritual del Seminari Major Interdiocesà. És missioner de la Misericòr-

dia per nomenament del papa Francesc.

Mn. Gabriel Casanovas Vila (Rubí, Barcelona, 1978) és prevere del bisbat d'Urgell des de 2016, vice-rector del Seminari Diocesà d'Urgell i subdelegat diocesà de Joventut. És mestre d'Educació Especial i està cursant el grau en Història, Arqueologia i Arts Cristianes a la Facultat Antoni Gaudí de l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona.

Mn. Jaume Gené Nolla (Vinyols i els Arcs, Tarragona, 1972) és prevere de l'arquebisbat de Tarragona des de 1999, recentment nomenat nou rector del Seminari de Tarragona. És llicenciat en teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya i batxiller en música sacra pel Pontifici Institut de Música Sacra de Roma. Va ser rector del Seminari Menor de Tarragona i actualment és arxiprest, membre del Consell Presbiteral i responsable de la parròquia d'Altafulla, entre altres.

Valoració episcopal de l'acostament de presos

Els dies 3, 4 i 5 de juliol de 2018 va tenir lloc la reunió núm. 227 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran i bisbat d'Urgell). La reunió fou presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi assistiren tots els bisbes de Catalunya.

Els bisbes van tenir notícia de l'apropament d'alguns antics membres del govern de la Generalitat i altres dirigents socials a centres penitenciaris ubicats en territori català. Celebren l'aplicació d'aquesta mesura legal i humanitària que, sens dubte, afavorirà el contacte amb les famílies d'aquests detinguts en presó preventiva. Així mateix, els bisbes desitgen que es continuïn donant passos per part de tots els agents polítics i socials per tal que, com ja han manifestat repetidament, es pugui trobar una solució a l'actual situació que sigui justa i acceptable per a tothom, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i recerca del bé comú.

Setmana de pregària

La Renovació Carismàtica l'organitza a Arbúcies. Són uns dies de silenci, pregària i germanor. Serà del 13 al 17 d'agost al Casal de Pau (a 3 km d'Arbúcies) amb el P. Josep M. Massana, O.F.M. El lema d'enguany: «Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21, 5-6). Inf. Maria Artigas, tel. 669 130 010, i Ricard Martínez, tel. 618 293 992.

L'article

Cara i creu de l'esport

Climent Forner, prev.

Que l'esport, en les seves múltiples facetes o varietats, s'ha convertit modernament en el rei totpoderós de l'univers o, com s'ha dit, en una suprema religió de masses és una evidència que el Mundial de Futbol celebrat a Rússia i els Jocs Mediterranis de Tarragona acaben de confirmar una vegada més. Jo, pobre de mi, encara que de jove m'hagués sentit, i encara me'n sento, atret preferentment pel futbol i els escacs, partint de la simbologia espiritual que en treu sant Pau, sempre n'he sigut un admirador empedreït.

Ara, té les seves virtuts i el seus defectes. Sens dubte que la seva simbologia espiritual (moral, ascètica o com se'n digui) és la seva característica més positiva, a part o a més de la seva higiene corporal. Ah, si ens el preniem com a model de perfecció humana o santedat de vida, a la qual som cridats tal com ens acaba de recordar el papa Francesc, que en seriem, de feliços! Però si juguem momés per guanyar diners o adquirir fama, malament rai. ¿No són un escàndol els milions i milions que s'arriben a embutxacar, amb fraus i tot, alguns esportistes? I la fama mediàtica, quin pecat d'orgull més estrepitos en contra de la veritable humilitat segons el màxim model de capteniment humà que hauríem d'aprendre de Jesús, el Fill de Déu fet home! La gran i beneficosa virtut que es veuen obligats a practicar els millors futbolistes i els millors clubs del món quan són eliminats de les competicions pels més petits. En aquest sentit, quan veig que un atleta qualsevol, procedent de raça, cultura o nació més aviat marginades o menystingudes, ateny triomfalment la meta, me n'alegro de debò, molt més que en cas contrari. (Els darrers seran els primers, si hem de creure l'Evangeli). Digueu-me: ¿no és esbalaïdor que un país petit com Catalunya, que no acaba de reeixir en la seva voluntat de sobirania política, excel·leixi en la major part de les seleccions espanyoles en espera i amb el desig legítim d'aconseguir algun dia la seva pròpia selecció?

Entre les coses negatives que els esports solen comportar sovint hi ha les envegetes i les picabaralles entre els contrincants (si no arriben a l'odi personal o col·lectiu), així com les lamentables sentències arbitrals interessades; però entre les més positives, això sí, cal valorar l'esperit de germanor que fomenta entre els participants, sigui de caràcter simplement lúdic, sigui de caràcter patriòtic o identitari. I una novetat moderna que no podem oblidar: la igualtat entre els sexes. Quan durant mil·lennis semblava que només els mascles tenien la força física suficient que els capacitava per a emular, postergant les femelles per massa febles i esclavitzades, avui dia, gràcies a Déu i al necessari feminisme creixent, la igualtat de sexes es va imposant de mica en mica en tots els camps de l'activitat humana, també l'esportiva (i en l'eclèsial?), amb no poques sorpreses agradables. Visca el Barça!

El llibre

Humanae vitae

50 anys d'una encíclica

Editorial: Palabra

Pàgines: 160

Preu: 9,90

Enguany es compleixen cinquanta anys de la publicació de l'encíclica *Humanae vitae*, a càrrec del beat Pau VI, papa; sobre el tema de la regulació de la natalitat.

Sens dubte és l'encíclica més profètica i difícil que s'ha escrit mai.

Aquest llibre recupera el text íntegre de l'encíclica, publicat el 25 de juliol de 1968, amb una introducció del teòleg José Granados, professor de l'Institut Joan Pau II de Roma, amb les claus d'interpretació d'aquest text fonamental del magisteri pontifici contemporani.

També es publiquen alguns dels comentaris de diferents pontífexs posteriors sobre la *Humanae vitae*: Joan Pau II, Benet XVI i Francesc.

Alegreu-vos-en i celebren-ho (V)

Sant Pare Francesc

47. El gnosticisme va donar lloc a una altra vella heretgia, que també és present avui. Amb el pas del temps, molts començaren a reconèixer que no és el coneixement el que ens fa millors o sants, sinó la vida que portem. El problema és que això va degenerar subtilment, de manera que el mateix error dels gnòstics simplement es transformà, però no fou superat.

48. Perquè el poder que els gnòstics atribuïen a la intel·ligència, alguns començaren a atribuir-lo a la voluntat humana, a l'esforç personal. Així van sortir els pelagians i els semipelagians. Ja no era la intel·ligència la que ocupava el lloc del misteri i de la gràcia, sinó la voluntat. S'oblidava que «tot depèn no del voler o dels esforços humans, sinó de la compassió de Déu» (Rm 9,16) i que «ell ens ha estimat primer» (1Jn 4,19).

49. Els qui responen a aquesta mentalitat pelagiana o semipelagiana, encara que parlin de la gràcia de Déu amb discursos edulcorats «en el fons només confien en les seves pròpies forces i se senten superiors als altres pel fet de complir determinades normes o pel fet de ser indestructiblement fidels a cert estil catòlic». Quan alguns d'ells s'adrecen als febles dient-los que tot es pot amb la gràcia de Déu, en el fons solen transmetre la idea que tot es pot amb la voluntat humana, com si aquesta fos quelcom pur, perfecte, omnipotent, a què s'afegeix la gràcia. Es pretén ignorar que «no tots ho poden tot» i que en aquesta vida les fragilitats humanes no són guarides completament i definitivament per la gràcia. En qualsevol cas, com ensenyava sant Agustí, Déu t'invita a fer el que puguis i a demanar el que no puguis; o bé a dir al Senyor humilment: «Doneu-me el que em demaneu i demaneu-me el que vulgueu.»

50. En el fons, la falta d'un reconeixement sincer, dolorós i orant dels nostres límits és el que impedeix a la gràcia d'actuar millor en nosaltres, ja que no li deixa espai per a provocar aquest bé possible que s'integra en un camí sincer i real de creixement. La gràcia, precisament perquè suposa la nostra naturalesa, no ens fa superhomes de cop i volta. Pretendre-ho seria confiar massa en nosaltres mateixos. En aquest cas, rere l'ortodòxia, les nostres actituds poden no correspondre al que afirmem sobre la necessitat de la gràcia, i en els fets acabem confiant-hi poc. Perquè si no ens adonem de la nostra realitat concreta i limitada, tampoc no podrem veure els passos reals i possibles que el Senyor ens demana en cada moment, després d'haver-nos capacitat i captivat amb el seu do. La gràcia actua històricament i, com a cosa ordinària, ens pren i transforma d'una manera progressiva. Per això, si rebutgem aquesta manera històrica i progressiva, de fet podem arribar a negar-la i bloquejar-la, encara que l'exaltem amb les nostres paraules.

